

allerede nu have forboldt Statskassen Tab. Jeg maa imidlertid bemærke, at jeg ikke troer, at dette Tab er saa aldeles afgjort. For det Første er der nemlig den Omstændighed, at Statsregnskabet jo skal være affluttet den 1ste April, men det har været meget gængs, at en heel Deel af Retsbetjentene ikke have udsendt alle deres Regninger for Sportler før den 1ste Juli; ja, Nogle have endog givet Aarsregninger. Det er derfor meget muligt, at nogle af de Sportler, der burde være komne Finantsaaret tilgode, ikke ere medregne. Imidlertid troer jeg dog, at der nok kunde være Anledning til, at man alvorlig undersøger, om det kan være rigtigt, ved enhver Leilighed, naar en Embedsmand forlanger at sættes paa fast Gage, da at gaae ind derpaa. Der er nu for Tiden i det andet Thing forelagt to andre lignende Lovforslag, og man maa derfor let ledes hen til at troe, at de Embeder, for hvilke der søges fast Gage, ere de, hvor Sportuleringen i den senere Tid har vilst sig at falde daarligere Aar for Aar. Jeg antager, at det er en Betragtning, som vil kunne gjøre, at man undersøger disse Forhold nøie, inden man gaaer ind paa Forslaget.

Wessely: Da den ærede firdste Taler har henledet Opmærksomheden paa den finantsielle Side af Sagen, skal jeg dertil tillade mig at knytte en Bemærkning. Det forekommer mig, at den ærede Taler gif ud fra den Anskuelse, at Hensigten med Loven, hvorved Retsbetjente og Magistratspersoner sættes paa fast Gage, skulde være den, at man derved vilde vinde en Indtægt for Staten (Havde: Nei, det har jeg aldrig sagt!). Ja, saa har jeg misforstaaet den ærede Taler; men det forekommer mig, at han sagde, at den Omstændighed, at der er saa mange Embedsmænd, som nu forlange at sættes paa fast Gage, maatte antages at hidrøre fra, at de staae sig bedre ved at faae fast Løn, end ved at vedblive at oppebære deres Indtægter i Sportler, fordi disse nu ere i Aftagende. Jeg veed ikke, om

jeg har opfattet det ærede Medlems Ytringer rigtigt, men hvis det er hans Mening, forekommer det mig, at der til Grund herfor ligger den Betragtning, at Loven skulde være gaaet ud fra, at Staten skulde vinde en Indtægt ved at sætte Embedsmændene paa fast Gage. Dette troer jeg aldeles ikke har været Hensigten; jeg troer, at Hovedhensigten med Loven var at forskaffe Embedsmændene faste Indtægter, ibet den Maade, hvorpaa de hidtil ere lønne, nemlig ved Sportler, fandtes uhensigtsmæssig. Jeg veed meget vel, at man har havt den Anskuelse, at derved tillige vilde opnaaes, at Staten vilde faae en Indtægt. Jeg har aldrig næret denne Anskuelse, og jeg tvivler paa, at det vil finde Sted; Hovedbetragtningen for Loven har derimod efter min Anskuelse været den Uensigtsmæssige i, at Embedsmændene lønnes med Sportler. Dersom det er Tilfældet, maa det jo være tilfredsstillende for Staten, jo hurtigere den givne Lov kan gjenføres, og jo flere enkelte Embedsmænd der kunne at blive satte paa fast Gage. Hvorvidt denne Overgang fra Sportelintægt til fast Gage foranlediger en Udgift for Staten, bliver det aldeles Underordnede. Det er kun dette, jeg har villet tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det finantsielle Spørgsmaal dog ogsaa kan betragtes fra en anden Side.

Krieger: Jeg ønskede blot i Continuation af, hvad jeg før hittede, udtrykkelig at fremhæve en Bestemmelse i Loven af 19de Februar 1861 om Lønninger for Retsbetjente, hvis Indhold jeg meget vel erindrede, men som jeg ikke vilde citere, førend Ordene laae for mig, fordi jeg lægger megen Vægt paa, at Citater ere særdeles nøiagtige. Jeg skal nu til Devis for, hvorledes det stemmer med hele Lovens Tankegang, at gaae frem paa den Maade, at man tager de enkelte Embeder hvert for sig, naar dette ønskes fra de paagældende Embedsmænds Side, og man iøvrigt finder, at Forandringen er hensigtsmæssig, oplæse Slutningen af den nævnte Lovs § 10. Det hedder deri: „Naar